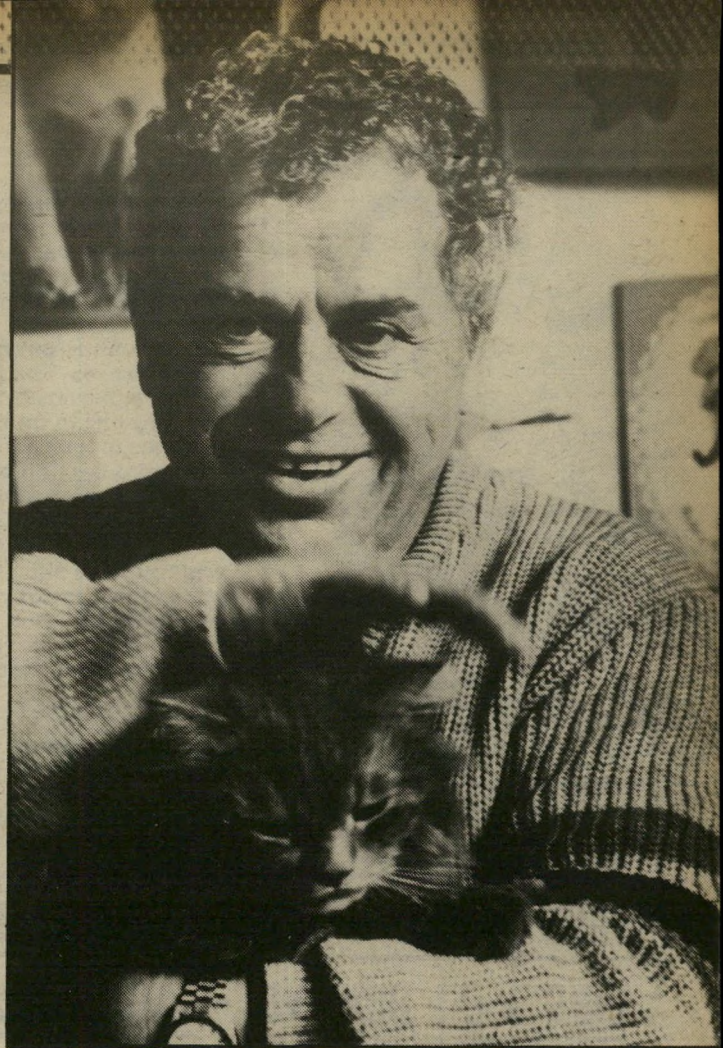

הוא
גדל במארוקו
אחרי שאביו
החורג החגיגים
ללגיון הזרים
של צרפת

היא
גדלה בתל-אביב
להורים עולי
גרמניה, ונבנד
ילדות משעממת
צדיכים לשלם!

אמרי הלגינרית

ברחובות. אנשים היו נעימים. פיתאום הכל השתנה.

האדם הכי מאושר

אתמול הלכה בכנייהוורה, ניגש אליה איש זר, הרים את סנטרה בידו, הסתכל לה על הפנים ואמר "יאללה, התקמטת". זה שהיא התקמטה זה לא מעליב אותה. אבל האקט הזה של האיש הור עושה לה לבכות. שככה יעשה בן-יארם מתל-אביב, מהעיר שלה?

היא לא יודעת מי אשם, אולי החינוך בבית, אולי החופש המוחלט שניתן היום לילדים, אולי זה התחיל כשבאו העולים החדשים ושיכנו אותם במעברות ונתנו להם לגדול כמו עשב פרא. במקום לערוב אותם בתוך האוכלוסיה, אפילו באופן מלאכותי. עכשיו מקבלים בומברנג ענק מטעות נעורים של החברה הישראלית.

גם אריק מצטרף לרעתה של אשתו. הוא מגיד בראשו בחזוקה. "צריך לפוצץ את הבורסה הזאת", הוא אומר, "זה לא מתאים לנו. לאן נעלם היהודי החדש, הישראלי העובד? איפה הוא עובד? אין לו זמן לעבוד כל היום הוא רואה לרווחים שלו. כשאני שואלת אותו אם גם הוא הפסיד כסף בבורסה, הוא מסתכל עלי בתימהון: "בובלה, כשאני מופיע, משלמים לי בעד ההופעה אחרי חודשיים. אני משקיע באובר-דראפט שלי. אחרי כל השנים האלה של עבודה אין לנו גרוש אחד של חסכונות."

כל החיים זה מהיד אל הפה. את עיקר הכסף שלהם בשביל לחיות מהיד אל הפה הם עושים בגרמניה. כל שנה נוסעים לגרמניה ומשחקים שם את הנג'וליה. עושים כסף וחוזרים ארצה לאכול אותו.

אריק מופיע בחלטורות. בכל מקום שמזמינים אותו, כאשר מזמינים, נוסע

אבל לא רק בארץ. זאת אומרת, אחרי התיכון ואחרי הצבא ואחרי האוניברסיטה. אחריכך הן אמרו יפה שלום, והלכו לחדר שלהן. חיכינו לאריק. ליתר ביטחון טילפנה שושיק לכסית ואמרה לו שיבוא כבר. אז הוא בא.

ישכנו ושתינו קפה. ביקשתי שידברו, רציתי לגמור את המישפט ולהציע על מה לדבר, אבל לא היה צורך. אריק מדבר. הוא מספר על תפקידים שעשה בתיאטרון. מכולם הוא אוהב את מקי סניאי באופרה בגרוש. שאר התפקידים היו עליו לטורח. פרנסה.

"הרבה חרטה יש בתיאטרון. הכל מסובב ועטוף בתורות מישחק, בעמקות הרגש, בשליחות תיאטראי לית, משמעותי-החיים ואינטרפרטציות אמנותיות... תפסיקי אותי מתי שאת רוצה, כי יש לי עוד מאה כאלה."

שושיק תופסת את הרווח בין הרברים של בעלה ומשנה נושא. היא לא רוצה לדבר על תיאטרון. אותה מטריד ומעציב המצב בארץ.

"אני נמצאת בתקופה של עצב גדול בגלל מה שקורה במדינה שלי." היא אכלה על ערכים שנעלמו. על סובלנות שאיננה, על נימוס ועל כבוד לזולת שאבדו.

בגלל העצב הזה היא סגרה את עצמה בבית. שמורת-הטבע שלה, לא, היא לא יודעת מה צריך לעשות. וזה מה שנורא, החוסר-אונים הזה.

"אולי צריך להחזיר את הבריטים ולהחזיר הכל מהתחלה, בלי כל-יך הרבה טעויות. מה שחדל להיות מעניין זה האדם. חשוכה ההשתייכות. שמאל או ימין, דתי או חילוני, מיזרחי או אשכנזי. זה מה שקובע. כולם ממוקמים באיזה מקום. בן-יארם טוב, או לא טוב, הגון או לא, זה לא חשוב יותר."

היא נולדה בתל-אביב. זאת הי עיר שלה. פה היא אהבה ללכת

רוצות את כל העניינים האלה וכמוכן — אסור בהחלט לצלם אותן. זה שהתפעלתי מאוד מהחזון הפרסי הענק "מרציפר", עשה אותי קצת יותר בן-יארם, והן הסכימו לספר לי שנועה רוצה להיות עיתונאית פוליטית ויעל הקטנה תהיה שחקנית.

פרנסה בשביל הפרנסה העיקרית נוסעים כל שנה לגרמניה ומציגים שם את הו, יוליה. זה מבטיח להם את הלחם ולחיות מהיד אל הפה.

התחלה שושיק ואריק באולפן-הקל-מים זמרים. ותמיד עם שני שמות: שני ולביא.